

GÜN GÜLLERİ

İSA AYGÜL YAZDI

Hani bazen bugünün ahvaline bakarak, yaşanan geçmişe doğru yol alırız ya, eylül aylarında her nedense ben bu yolculuğa çıkarım hep. Geçmişin heybesi doludur acı ve tatlılarla... Acılara dokunmam pek. Rahatsız etmem de. Yaşanılanları yaşattıklarıyla bırakırım baş başa. Hal ve hatırlarını da sormam. Yıllar önce, aşılması, ulaşılması zor olan bir set çekmişim. Külleri üflemenin de anlamı yok. Yaşanılan yaşanmıştır o demde. Bıraktıkları etkileri silinen olmuştur, izleri silinmeyip bugüne kadar gelende. Hayat rüzgarı incecik tozlarla üzerlerini örterek, metrelerce derinliğe gömmüştür nefes alamamacasına. Yeniden kazı yapmaya, hele arkeolog olmaya hiç niyetim yok bu saatten sonra. Benden aldıklarıyla mutlu olsunlar yeter. Derinliklerde rahat mıdırılar, değil midirler bilmiyorum. Bilmeye de çok da meyilli değilim. Kendi hallerine bıraktım. "Ne halleri varsa görsün" de demedim. Beddua hiç etmedim. Hep Yüce'ye havale ettim.

Acılar her zaman benden aldı götürdü. Boşattıkları yeri doldurmadan ya da bir şey bırakmadan... Alıp giderken arkasına bile bakmayı tenezzül etmeden... Dudaklarını kıpırdatmadan... Hiç bir şey demeden... Dilden dökülmesi gereken kelime katarını dökmeden... Rahatsızlık verdiğinden bile özür dilemeden. Tebessüm etmeden, asık suratla çekip gittiler yıllar önce. Canları sağ olsun acıların. Çünkü, hiç toprağın üstünü düşünmedim, toprağın altıyla hemhal oldum takvimlerin izinde yol alırken hayatın basamaklarında. Hiç bir şey bırakmadı deyip inkar da etmeyelim. Haksızlık yapmayalım. Hele haklarına hiç girmeyelim acıların. ' Tecrübe'yi, yaşananlardan 'ders çıkarma'yı, olaylardan 'ibret alma'yı bıraktılar. Bilerek ya da bilmeyerek... Buna da şükür değil mi ?

Geçmişin tatlılarına dokunurum her heybeyi sırtıma alışımında. Hemhal olurum. Dertleşirim. Özlediğimi söylerim anlam yüklü cümlelerimle. Bugünün nefesli anlarında kendilerini bulamadığımı, göremediğimi gözlerimle ifade ederken, susuşlarından, söylemek istedikleri meramlarını çözmeye çalışırım. Neler söylüyorlar neler... İdrak edip kavrayabilsek, ummadığımız, yaşamımızın güneşinin doğuşuna şahit oluruz. Ve o güneşi özlüyoruz, bugünlerde... Hem de çok... Geçmişin gün güllerini, bugünün ve yarının gün güllerinde görebilmek ümididir mutluluk veren. Gün güllerin kokusunu duyabilmek, rengini bulabilmek, batan dikenlerin verdiği acının tadını tadabilmek özlemek olsa gerek. Nefeslenenlerin saf, arı, pak, temiz yüreklerini... Şifalı nazarlarını ve öğütlerini... Sımsıcak samimi sevgilerini... Vakar ve onurlu duruşlarını... Sözlerinin senet oluşunu... Ve daha nice güzel niteliklerini, değerlerini görebilmektir tatlı olan, bu asrın gün güllerinde.

Beyaz yakalı siyah önlüklü okul döneminde, ödül töreninde, birbirine dokunan iki elin heyecanını... Harman yerinde hindi ve kazları otlatırken gözlerden çıkan nağmelerin izlerinin hazzını... Yonca tarlalarının kenarında, oynanan oyunlarla birbirini fark ettirme duygusunu... Şapkalı eğitim yıllarında, rol alınan piyesteki başarıma azmini ve mahcup olmama gayretini... Yoksulluğun tavan yaptığı, günlük ihtiyaçların bile zor karşılandığı günlerde, istediğine kavuşmanın ya da elde etmenin sevincini... Sokakta oyun oynarken giysileri kirletmenin mahcubiyetini... İki Eti bisküvisi arasına konulan lokumu paylaşmanın verdiği huzurlu ferahını... Ve saymakla bitiremeyeceğim nicelerini hep özleyerek aramışımdır bugünün gün güllerinde. Ki heybenin tatlıları oluşturan bölümünden dökülen sadece bir kaçı geçmişin gün güllerinden...

"Yeni şeyler söylemek lazım" diyor ya büyük Pir Mevlana. Biz de diyelim ki; Selam vermenin çıkarıcı rant yerine konulmadığı, selam almanın menfaat bekleme noktasında olmadığı, bizi biz yapan muştı yüklü değerlerin huzur kaynağı olduğu, toprağın altında rahat ettirecek nice kıymetli düsturların, yaşamımızın her

demimde taht kurduđu, saf ve arı gün gllerinin oluřturduđu gl bahçesinde nefeslenebilmek özlemiyle... Gün göllerimiz hep gerçek gl kokulu olsun.